

overwal worden gevoerd om voor trekvee te dienen en geheele ladingen naar Soerabaja hun weg vinden.

Hoeveel onderscheid is er niet tusschen het Europeesche koebeest, plomp van vormen, groot van stuk, vleezig en melkrijk, en deze fraai geteekende Indische sappi, rank en fijn van bouw, met scherp gelijnde omtrekken en krachtige beenen. Beenen als van een postpaard; zooveel Europeesche reizigers zouden er van weten te verhalen, die in een met ossen bespannen vehikel in gestrekten draf over het eiland werden gevoerd. Of die tegenwoordig waren bij de inheemsche volksspelen, wanneer de *krapian*: de stierenwedstrijd aanving.

Ofschoon ook in de residentien Probolingo en Bezoeki niet vreemd, waar zooveel vlottende madureesche koloniën verblijf houden, het schouwspel behoort op Madura thuis. Ze zijn voor den eilander wat de *senennan* (tournooi) voor den Javaan, wat de Buitenzorgsche *races* voor den Europeër zijn.

Zie ze daar staan, span bij span, op één gelid, de uitgekozen exemplaren van het ras welke voor den wedstrijd bestemd zijn. De Madurees is op zijn *sapi krapiau* minstens zoo fier als de Javaan op zijn gespoorden vechthaan en „groeit” in zijn victorie. Gewis zijn ze minderforsch en welgedaan dan een van Albert Cuyp's dierstudien, dan de „gladde mellekkoeien” waarvan Huibert Poot zong, maar ontegenzeggelijk is 't een mooier dier. Ze hebben voor ditmaal toilet gemaakt; ze zijn gesierd niet met de bloemen en strikken van den paaschos, maar met de nationale en bontgekleurde attributen welke misschien reeds de hindoesche voorouders in hunne vereering van de koe in zwang brachten. Mak zijn ze niet, vooral niet voor den Europeër en hun sterk en spits gewei schijnt den westerschen *Kafir*, die hen wil naderen, te herinneren aan de klassieke waarschuwing:

Cave, cave, namque in malos aspera tollo cornua: „neem u in acht, want mijne horens zijn scherp tegen de goddeloozen!”

De bult op hunne schoften doet hen gelijken op de bengaalsche *zebu*, de hoeven zijn smal en scherp, de beenen sterk en pezig. Een kleurige *sabrak* omspant hunne flanken; de niet minder bonte *kaloengaja* slingert zich om den forschen hals, van de schoft reikend tot aan de borstkwabbe en daar langs weder omhoog klimmend. De horens zijn gestoken in een gekleurd foudraal, rood gepluimd, groene of roode lappen bedekken den neuswortel, samenhangend met het hoofdstel en de vanglijn, welke door hunne doorboorde neusgaten loopt. Op den koppelstang, welke beide dieren verbindt, verheft zich een lang gebogen juk, in een gedrochtelijken *garoeda*-kop 1) eindigend, en een drietal hooge en smalle vanen, aan buigzame bamboe's bevestigd, schijnen de wieken te verbeelden welke aanstonds aan hun gestrekten draf meerdere vaart moeten bijzetten, als waren 't de *koeda sembrani*: de gevleugelde paarden van het oude rijk Padjajaran.

Ieder span trekt een inlandsche ploeg. Zij worden eerst voorbij de toe-

1) Vogel uit de Javaansche mythologie.